

A szakadék szélén

*Találkoztam már vele a legkülönbözőbb helyeken.
Ha egyedül voltam vagy mással, de egymagam.
Ha éreztem, semmire sem jutottam, és szégyenem
túlél, mint Kafka hőst, odajött hozzám és fölemelt.
Nem mertem ránézni sosem. Félttem, hogy szétfoszlik,
mert ködkép. Máskor meg testet öltött, csak sejthettem,
hogy ő az, mert nem volt nála a fehér bot.*

*Két sziklacsúcs között járt a kifeszített kötél.
Éppen kirándultunk, és fölnéztem a csúcsra.
Rezgett a rúd a kezében, meg-megtorpant,
de elért végül a szomszéd magaslatra. Odakiáltottam
neki: ne fordulj vissza, Vak Remény, mert lezuhansz
és halálra zúzod magadat! De láttam, hogy vissza-
fordul és visszaér, mint aki halhatatlan.*

Kimenetel

*Egészen másfajta gondolkodásmód azé, aki
elhiszi, hogy a rossz dolgok végül jól alakulnak.
Úgy véli, kimennek, ahogy az idegen katonák
szoktak kimenni a megszállt országból,
ha véres és földi birodalmuk összeomlott,
erejük elapadt, nevetségessé váltak
a lakosság szemében. Nem a fogak
csikorgatása kezdődik el ilyenkor,
hanem az ünnep. A tömeg összeverődik
az utcán. Valaki furulyát vesz elő,
s ujjait billegtetni annak dermedt testén.
Fölzeng a megbántottság és a fájdalom
dallama. Kezdődik a bűnök bevallása,
és nem ér véget, míg világ a világ.
A teve átmegy a tű fokán.*